50e jaar, No 121.

Zaterdag 10 OCTOBER 1903.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centmen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

GEMEENTEKIEZINGEN.

STAD TONGEREN.

KIEZING VOOR ZES GEMEENTERAADSLEDEN.
den 18 October 1903.

Kiezers, stemt zóó !

1	2
Delvigne ●	Lysens ●
Delvoie ●	Maricq ●
Meyers ●	Neven ●
Modave ●	Peeters ●
Van Ormelingen ●	Riskin ●
Zeegers ●	Vandenbosch ●

TONGEREN, DEN 10n OCTOBER 1903.

Gemeentekiezing.

GROOTE MEETINGEN

In de Zaal der *Concordia*, ZONDAG 11 October, ten **4** uren namiddag.

In den *Volksbond Sint-Maternus* (Hoogstraat), MAANDAG 12 OCTOBER, ten **8** ure 's avonds.

De katholieke candidaten zullen op deze meetingen het woord voeren.

De liberalen en de Godsdienst.

De liberalen zijn niet tegen den Godsdienst, zulks beweren zij als de kiezing aanstaande is. Is echter de kiezing eens voorbij, dan geven zij vrijen toom aan hunnen Godsdiensthaat, en geene week gaat dan voorbij zonder dat hunne dagbladen de Kerk aanvallen, priesters belasteren, paters- en nonnenschandalen uitvinden, den spot drijven O. L. V., met de Heiligen en met alles wat wij als verheven en Heilig beschouwen.

De liberalen van Tongeren maken aan dezen regel geene uitzondering : hunne weekbladen, het *Journal du Limbourg* en het *Vrije Volk*, onderscheiden zich het gansche jaar door hunne hatelijke aanvallen tegen den Godsdienst. En dan schrijft 't *Journal du Limbourg* van verleden zaterdag eene gansche kolom om te bewijzen dat de liberalen *niet* tegen den Godsdienst zijn ! Medeburgers, 't is wederom kiezing, en er moet zand in uwe oogen geworpen worden, omdat deze tegenstrevers weten dat gij verkleefd zijt aan uw Geloof.

* *

Wie was het die over eenige maanden aan onzen welbeminden Bisschop den toegang tot het stadhuis verbood, toen deze voor de eerste maal naar Tongeren kwam ? 't Waren de liberalen en dit deden ze enkel uit haat tegen het Geloof.

Dit was een kaakslag toegebracht aan onze katholieke bevolking, die voornemens was Mgr den Bisschop te ontvangen met alle mogelijke eer. Ook zullen onze medeburgers deze beleediging niet ongewroken laten ; zij zullen vooral denken aan de grootsche Kroningsfeesten van toekomend jaar, die alles moeten overtreffen dat tot hiertoe in Tongeren te zien geweest is, en de talrijke Bisschoppen en Prelaten die dezelve met hunne tegenwoordigheid komen vereeren, moeten met allen luister ontvangen kunnen worden. Daarom zullen de Tongenaren op 18 October aanstaande eene katholieke meerderheid naar het stadhuis zenden.

* *

In de maand April, tijdens de Paaschweek, hadden de E. Paters Minderbroeders onzer stad, geestelijke oefeningen ingericht uitsluitend voor de werklieden, met het doel dezelve voor te bereiden tot hunnen Paaschplicht.

Deze oefeningen vonden grooten bijval bij de tongersche werklieden, zoodanig dat de Kerk van 't Begijnhof alle avonden opgepropt was van manspersonen.

Dit viel niet in den smaak onzer liberalen die.... *niet* tegen den Godsdienst zijn. Hun gazet, het *Vrije Volk*, sprekende over deze oefeningen, noemde de Eerw. Paters Minderbroeders : DE VREEMDE BARAKMANNEN UIT HET BEGIJNHOF !

Medeburgers ! zult gij zulke lage beleediging, onze eerbiedwaardige Paters naar het hoofd geworpen, onbeantwoord laten ? Niet zonder reden is het dat gij deze nederige Kloosterlingen zulke grootachting toedraagt. Overgroot goed hebben zij verricht sedert zij in onze stad zijn gehuisvest. In de wijk van het Begijnhof, die vroeger stil en doodsch was, hebben zij leven en beweging gebracht, zoodat men nu hier dagelijks of wekelijks personen ziet ter kerke komen, die anders nooit den voet in het Begijnhof zetteden. De oude Begijnhofkerk, die om zoo te zeggen uiteen brokkelde en in puinen dreigde te vallen, hebben zij op prachtige wijze hersteld en in een oprecht kunstjuweel herschapen. Is dat misschien de *barak* die onze geuzen bedoelen ?

Tongenaren, en vooral gij, inwoners van het Begijnhof, vergeet op 18 october deze beleediging niet, die de liberalen, uit haat tegen den Godsdienst, onze Eerw. Paters toewerpen.

* *

Onlangs waren in onze stad eenige gevallen van pokziekte voorgekomen. De inwoners van St-Jan, die een groot betrouwen stellen in de voorspraak van den H. Rochus, wiens Mirakuleus Beeld in hunne Kerk vereerd wordt, namen aanstonds hunne toevlucht tot dezen grooten Heilige, om van deze smetziekte bevrijd te blijven.

Wij zullen, uit eerbied voor onze lezers, de spotternijen en lage beleedigingen in ons blad niet herhalen, die onze liberalen in hun orgaan tegen den H. Rochus afkondigden. Nooit, gelooven wij, werd er op schandelijker wijze geschreven en gespot.

Ook hopen wij dat onze katholieke medeburgers deze laffe aanrandingen niet straffeloos zullen laten voorbijgaan. Wij doen vooral een beroep op de inwoners van de St-Jansparochie, die den H. Rochus op bijzondere wijze vereeren, die hem altoos aanroepen wanneer smettelijke ziekten hen bedreigen, en die ook telkens door hem verhoord en geholpen worden. Is het ook de H. Rochus niet geweest die in 't jaar 1866 onze stad van de vreezelijke cholera ziekte verloste ?

* *

Deze enkele voorbeelden bewijzen genoegzaam dat onze liberalen vijandig zijn aan onzen Godsdienst en geene gelegenheid laten voorbijgaan om denzelven te beleedigen, aan te randen en te bespotten.

Kiezers, hecht dus geen geloof aan het geschrijf der liberalen, die, wanneer zij uwe stem moeten vragen, huichelend beweren dat zij niet tegen den Godsdienst zijn.

Kiest allen voor uwe Geloofsgenooten, voor de Katholieke Candidaten.

MEDEBURGERS !!

Wie gaat er gebukt onder de zweep der socialisten ? — DE LIBERALEN ?

Wie zal de stad regeeren naar het verlangen en den wil der socialisten ? — DE LIBERALEN !

Wie heeft beloofd hun programma zoohaast mogelijk ten uitvoer te brengen ? — DE LIBERALEN !

Wie heeft de stad bestierd op verkwistende wijze, zoodanig dat de kas nu ledig is en dat er nieuwe imposten noodig zijn ? — DE LIBERALEN !

* *

Wie durft openlijk het hoofd bieden aan de socialisten en dezelve bestrijden ? — DE KATHOLIEKEN !

Wie zal beletten dat het liberaal-socialistisch programma ten uitvoer zal gebracht worden ? DE KATHOLIEKEN !

Wie heeft altoos de stad bestuurd op spaarzame wijze, belangrijke werken doen verrichten en dan nog geld in de kas overgehouden ? — DE KATHOLIEKEN !

Medeburgers ! Overweegt en beoordeelt deze twee met elkander zoo tegenstrijdige handelwijzen, laat uw geweten vrijelijk uitspraak doen, en wij zijn verzekerd dat gij allen als één man zult stemmen voor de katholieke lijst.

Stemt daarom allen *boven den naam van M. DELVIGNE,*

onder Nummer 1.

Liberaal-socialistisch verbond te TONGEREN.

Verleden week hebben wij medegedeeld dat de tongersche liberalen een verbond of overeenkomst gesloten hebben met de socialisten.

De *Verbroedering* van verleden zaterdag, het blad der tongersche socialisten, bevestigt het nieuws en voegt erbij dat « *de liberale associatie en de Maatschappij « Help U Zelf » per officieelen brief beloofd hebben ons programma ten uitvoer te brengen, zoohaast zij het Schepencollege zullen veroverd hebben.* »

Ziehier, medeburgers, nogmaals de eerste en voornaamste punten van het socialistisch programma, die wij in ons laatste nummer reeds medegedeeld hebben, en die de liberalen, schriftelijk, per officieelen brief, beloofd hebben te zullen verwezenlijken zoo zij de meerderheid moesten behalen. Deze punten kunnen niet dikwijls genoeg herhaald worden, om de aandacht der Kiezers te vestigen :

« Afschaffing van het opteekenen der kinderen door de schoolmeesters voor prijzen van goed bijwonen der mis.

» Afschaffing van de deelneming in stoet, met de onderwijzers aan 't hoofd, aan processies, enz.

» Het artikel van de wet, over het volgen der godsdienstlessen, aan de ouders bekend maken, zooals liberalen en socialisten in meest alle steden doen.

« De schoolboeken (leesboeken, geschiedenisboeken) der vrijzinnige groote steden aannemen. »

In verdere beschouwingen treden, gelooven wij, zou overbodig zijn. Aan u, kiezers, te beslissen of gij onze gemeentescholen, waar gij uwe kinderen aan toevertrouwt, wilt zien vergoddeloozen, of gij hun boeken wilt zien ter hand stellen waar de naam van God uit verbannen is, of gij hun wilt zien beletten dagelijks de Mis bij te wonen ; in een woord, of gij wilt dat zij het pad der deugd verlaten en later aanhangers worden der socialisten.

* *

Verleden zondag werd er meeting gehouden in het lokaal der socialisten. Liberalen gingen er openlijk verbroederen met de rooden en het liberaal-socialistisch programma verdedigen.

Moesten ooit de liberalen zegevieren, dan zouden het de socialisten zijn die de stad naar willekeur zouden besturen. Nooit zullen onze medeburgers zulks gedoogen ; neen, het liberaal-socialistisch programma zal hier niet verwezenlijkt worden en de vlag van den oproer zal te Tongeren niet zegevieren.

Daarom, allen gestemd voor mannen van orde, voor de Katholieke Candidaten.

Allen gestemd onder Nummer 1.

Kiezers !!!

Kiest niet voor de lijst der liberale Candidaten, voor de partij der Godloochenaars.

Hoeveel hunner houden nog jaarlijks hunnen Paschen en zetten den voet in de Kerk ?

Geen enkel ware Tongenaar kan, in geweten, zijne stem geven aan zulke Candidaten ; geen enkel Tongenaar zou de verantwoordelijkheid willen op zich nemen der hatelijke anti- godsdienstige stemmingen die in den raad zouden uitgebracht worden.

Welnu :

Gij die nog getrouw zijt aan uw Geloof ;

Gij die nog uwe christene plichten vervult, die naar de Mis gaat en uwen Paschen houdt ;

Gij die uwe kinderen aan godsdienstige scholen wilt toevertrouwen ;

Gij die niet wilt dat Tongeren de eenige stad van het Katholiek Limburg zij die door liberalen bestuurd worde ;

Gij die het heil en de toekomst onzer stad lief hebt :

Stemt allen voor de Katholieke Candidaten, het zijn mannen van *uw* geloof, die *uwe* principen aankleven, die de stad zullen bestieren volgens *uwe* inzichten.

Stemt als één man voor de gansche katholieke lijst, boven den naam van M. DELVIGNE,

onder nummer 1

De liberalen en de feesten.

De liberalen zijn groote liefhebbers van feesten, doch alleenlijk als deze moeten dienen om politieke propaganda te maken, zooals de feesten ingericht ter gelegenheid van het... vijfjarig bestaan hunner Maatschappij *Help U Zelf*.

Geheel verschillend is hunne handelswijze wanneer de katholieken feesten inrichten buiten allen partijgeest en alleenlijk met het doel profijt aan onze stad te doen. Dan wordt door de tongersche geuzen alles in het werk gesteld om deze feesten te beinteeren en te doen mislukken.

Zulks hebben zij vooral getoond in het jaar 1895, toen de Maatschappij van Onderlingen Bijstand « *Het Burgerwelzijn* » haar vaandel inhuldigde. Grootsche feestelijkheden waren te dier gelegenheid ingericht, en de wereldberoemde koormaatschappij de Legia van Luik zou, onder andere, een groot liefdadigheidsconcert komen geven.

Gelijk vele onzer lezers het zich waarschijnlijk nog zullen herinneren, moest dit muziekfeest in de opene plaats van het Koninklijk Atheneum plaats hebben. De opbrengst ervan moest verdeeld worden tusschen het Bureel van Weldadigheid en de Maatschappij van Onderlingen Bijstand, van dewelke werklieden van alle denkwijzen deel maken. Voorzeker moest dit feest duizende vreemdelingen naar onze stad trekken, ten groote profijte van de tongersche commercanten, herbergiers, enz.

En wat doen alsdan onze liberalen ?

Ondanks de groote schade die zij aan den tongerschen handel berokken, spannen zij al hunne pogingen in om te beletten dat het feest zou plaats grijpen. En toen zij er eindelijk niet in slagen het concert te beletten, sparen zij geene moeite om het ontworpen feest te doen mislukken.

Het ordewoord wordt gegeven. Op het groot concert, het prachtigste dat ooit in onze stad gegeven werd, wil er geene enkele liberale familie verschijnen ! En dat is nog niet genoeg voor onze geuzen. Zij doen hetgeen nog nooit gebeurd was ; zij richten voor denzelfden dag een ander concert op, enkel met het doel dit schitterend weldadigheidsfeest te doen mislukken.

En het zijn diezelfde liberalen die, nu de Kiezing op handen is, huichelend komen verklaren dat zij alleen feesten geven die voordeel brengen aan onze medeburgers, dat zij alleen de intresten der stad bevoordeeligen !

Tongenaren, kiest niet voor zulke kluchtspelers !

STEMT VOOR :

De HH. F. DELVIGNE, Notaris.
Dr V. DELVOIE, Schepen,
uitgaande lid ;
FR. MEYERS, Burgemeester,
uitgaande lid ;
V. MODAVE, Handelaar,
uitgaande lid ;
AUG. VAN ORMELINGEN, Notaris,
M. ZEEGERS, Nijveraar,

Meeting in de Concordia.

Eene overgroote menigte vervulde verleden zondag de ruime zaal der Concordia, om de groote meeting bij te wonen, ingericht met het oog op de gemeentekiezing van 18 October aanstaande.

M. EM. VROONEN zit de vergadering voor omringd door de Candidaten en de leden van het Comiteit.

Verleden donderdag, zegt hij, hebben wij de Candidaten uitgeroepen voor de kiezing van 18 October. Gij kent onze Candidaten ; alles doet voorzien dat de aanstaande kiezing gunstig zal zijn aan de katholieke zaak. Deze kiezing is van het allergrootste belang. Er is hier meer dan stoffelijk belang in het spel ; de toekomst onzer stad hangt van de kiezing af. De liberalen hebben het socialistisch programma aangenomen, hetwelk onze medeburgers nooit zullen aannemen. *(Toej.)*

M. DE BURGEMEESTER zegt dat de vergadering van heden voor doel heeft de kiezing van 18 october in oogenschouw te nemen. Nooit is eene

---

DE MOORD in den Tunnel.

32ste VERVOLG.

XXXIII.

Gloeiend heet straalde de middagzon over eene half verdorde wildernis van het groote Noord-Amerikaansche vasteland. Met uitzondering van enkele struiken, wier dikke lederachtige bladeren met eene dikke laag stof bedekt waren, was er geen spoor van plantengroei te ontdekken. Nergens was het gemurmel van een kabbelend beekje te hooren, of de zilveren glans van een stroomend riviertje te onderscheiden. Eene kleine groep ruiters, die langzaam door de verlaten vlakte reden, scheen dan ook lechter reikhalzend naar frisch water uit te zien, want zij schenen doodmoede en uitgeput ; hunne kleeding droeg de duidelijkste sporen van langdurig gebruik en hunne gelaatskleur was door de felle zonnestralen, waartegen de diep over het voorhoofd getrokken rondgerande vilte hoeden maar weinig beschutting boden, bruin verbrand. De beide voorsten, jongelingen van ongeveer dertigjarigen leeftijd en zonder twijfel de aanvoerders van het troepken, reden samen en spraken met elkander.

— De zaak begint er slecht uit te zien, St. John ? vroeg de oudste der ruiters, die Craven heette en sedert Mauritz' vertrek uit Engeland met hem gereisd had.

— Welneen, zegde de aangesprokene opgewekt. We zijn wel eens meer in zulk een toestand geweest en er altijd heelhuids afgekomen. Als we maar een bron drinkbaar water vonden, zou ik mij volstrekt niet ongerust maken.

— Ja maar, dat is juist het lastige van het geval. Zoover ik kan zien, is er geen spoor van water te ontdekken en we hebben geen voorraad voor langer dan vandaag bij ons. We zijn toch zuinig genoeg geweest ! Nu, men kan maar eens sterven !

— Spreek toch niet over sterven, Craven. Lieve hemel, het is of uw moed plots in uwe schoenen gezonken is.

— Volstrekt niet, maar nu dwalen we al vier dagen rond, zonder den weg te vinden, en ik vrees, dat we nog evengoed vier dagen kunnen rondscharrelen, alvorens we uit die woestenij geraken. Het is waarlijk meer dan voldoende, om iemand den moed te doen verliezen.

Mauritz zag hem pijnlijk getroffen aan. Zulk eene uitbarsting van kleinmoedigheid was zulk een ongewoon verschijnsel bij zijn vroolijken reisgezel, dat hij waarlijk begon te vreezen, dat er iets bijzonders met hem was voorgevallen en de onderzoekende blik dien hij nu en dan tersluiks op hem wierp, was juist niet geschikt om hem gerust te stellen, want Craven was doodsbleek, zijne gewoonlijk zoo levendige oogen stonden hol en staarden doelloos voor zich heen, terwijl zijn geheele persoon een toestand van afgematheid teekende, die hem vroeger geheel vreemd was.

Zonder twijfel moesten de ontberingen der laatste dagen, het schrale voedsel en het gebrek aan water, de oorzaak van die verandering zijn en met een beklemmend gevoel van angst stelde Mauritz zich de mogelijkheid voor, dat hij hier in de wildernis, waar geen doktor en geene geneesmiddelen te krijgen waren, zich niet langer in den zadel zou kunnen houden en ziek zou worden.

— Moed gehouden, vriend ! zegde hij zoo vroolijk als hij kon, hoe weinig opgewekt hijzelve ook op dit oogenblik gestemd was. Ge weet het toch immers, als het water aan de lippen komt, is de hulp nabij.

— Maar zal die hulp ooit komen, ik begin er werkelijk aan te wanhopen.

Eenige minuten lang reed hij zwijgend vooruit, hield toen zijn paard in om Mauritz op zijde te komen, boog zich tot hem voorover en fluisterde :

— Moest mij iets overkomen, vriend, en gij heelhuids naar Engeland terugkeeren, zoudt ge dan eene boodschap voor mij willen doen ?

— Natuurlijk wil ik dat doen. Zeg maar welke ?

— Aan eene dame natuurlijk, zegde hij met een bitter lachje. Ge kent haar wel, Gerardine Chandos. Zeg haar dan dat ik met haren naam op de lippen gestorven ben ; misschien dat dit bericht haar overtuigen zal, dat mijne liefde toch te goed was, om zoo smadelijk afgewezen te worden.

Mauritz zag hem nu verbaasd aan, hij had nooit aan de mogelijkheid gedacht, dat die beiden in liefdesbetrekking tot elkander gestaan hadden.

— Gerardine Chandos ? herhaalde hij. Bedoelt gij de nicht mijner tante, lady Evremont ?

— Ja zeker, wie zou ik anders bedoelen ? Verwondert het u dat ik haar liefheb ?

— Ja, dat verwondert mij.

— Ik dacht dat gij goed zoudt kunnen begrijpen dat een man tot over de ooren op haar verliefd werd.

Er lag eene duidelijke bedoeling in de laatste woorden van Craven, zoodat zijn reisgezel hem verbaasd aanzag.

— Ik heb nooit tot de aanbidders van jufvrouw Chandos behoord, zegde hij, na eenige oogenblikken.

— Gij nooit ! en iedereen zegde toch, dat het eene uitgemaakte zaak was, dat gij voor elkander bestemd waart ?

— Zoo, en wie hield dat voor eene uitgemaakte zaak ?

— Uw oom en tante, lord en lady Evremont en dan de jonge dame in kwestie zelve.

Een donkere blos kleurde Mauritz wangen.

— Werkelijk, ge hebt u vergist, zegde hij.

— Ik wilde dat het waar was, fluisterde de andere gejaagd. Ik wil eene volledige bekentenis doen, St. John. Sedert drie jaar bemin ik Gerardine Chandos, ik deed aanzoek om hare hand, maar werd afgewezen en zij deelde mij toen mee, dat haar hart niet meer vrij en van eene andere liefde vervuld was. Misschien doe ik er niet goed aan om u dit alles te vertellen, maar eigenlijk het doet er niet toe, want hoogst waarschijnlijk zullen we geen van beiden haar ooit weerzien. Ik was wanhopig over mijne teleurstelling en onder den indruk daarvan besloot ik deze reis met u te ondernemen.

Zonder een woord te spreken, luisterde Mauritz toe en zag peinzend naar de ver verwijderde bergen, welker omtrekken zich als een blauwe rand tegen den gezichteinder afteekenden.

— Luister naar mij, Craven, gij hebt rondborstig met mij gesproken, ik wil even rondborstig met u handelen, begon hij plotseling. Niet alleen heeft Gerardine Chandos nooit van mijn leven den minsten indruk op mij gemaakt, maar, wat meer zegt, nooit of nimmer zal ik met haar trouwen, want ik was verloofd met een meisje, dat ik met mijn geheele hart bemin. Het noodlot trad tusschenbeiden en scheidde ons voor eeuwig, maar geene andere zal ooit hare plaats in mijn hart innemen, en de herinnering aan haar zal mij tot mijn laatsten ademtocht bijblijven.

Toen hij ophield te spreken, had er iets hoogst merkwaardigs plaats. Boven den ingang van eenen bergpas klonk duidelijk verstaanbaar eene menschenstem uit, die met gesmoorde stem riep : « Vera Graham, Vera Graham ! »

Mauritz schrikte hevig en gaf zulk een ruwen ruk aan den teugel van zijn paard, dat dit plotseling steigerde, op de achterste pooten ging staan en den jongeling handen vol werk gaf om zich in het zadel te houden. Op hetzelfde oogenblik rolde een rotsblok van boven en viel vlak voor zijne voeten op den weg neer ; één stap verder en zijn lot was beslist geweest.

— Gauw, gauw, riep Craven, die een klein eindje vooruit was, laten we ons haasten om zoo spoedig mogelijk weg te komen, hier schuilt verraad.

En hij gaf zijn paard de sporen en joeg vooruit, gevolgd door Mauritz, die door deze zonderlinge ontmoeting niet alleen verschrikt maar ook zeer ontrust was. Eerst toen zij buiten het bereik der afbrokkelende rotsmassa gekomen waren, hielden zij hunne paarden in en waagden het om te zien, in de hoop de oorzaak van het zonderlinge verschijnsel te kunnen ontdekken. Maar er was niets te bespeuren, behalve een kleine, bruinachtige beer, die zich op eenigen afstand zoo snel mogelijk uit de voeten maakte en blijkbaar door het gedruisch van de afstorting, dat als een duizendvoudige echo tusschen de bergen weerkaatst werd, niet minder geschrikt was, dan de beide ruiters.

— Zou die beer de oorzaak van de afschuiving hebben kunnen zijn ? vroeg Mauritz ongeloovig aan zijnen reismakker.

— Dat zou ik niet durven beweren.

— Hebt gij dat roepen ook gehoord ? Ik begon reeds te gelooven, dat ik het mij slechts verbeeld had.

— Neen, het was geene verbeelding, en de woorden waren duidelijk te onderscheiden. « A propos, » wie is die Vera Graham ?

— Het meisje, over wie ik juist met u sprak.

Craven liet een eigenaardig gefluit hooren.

— Welk een zonderling toeval ! Maar dat moet meer dan toeval geweest zijn !... Dat moet....

Hij werd op allerónaangenaamste wijze in zijne woorden gestoord door eenen kogel, die blijkbaar op Mauritz gemunt, suizend door de lucht vloog, maar de jongeling ontweek zoo geschikt naar de andere zijde, dat het moordtuig slechts even zijne wang aanraakte ; toch sprong het bloed met kracht uit de gemaakte wond, en Craven was een oogenblik bang, dat die een een noodlottig gevolg zou hebben.

In het volgend oogenblik was hij van zijn paard gesprongen en stond aan de zijde van zijnen vriend.

— Het heeft niets te beteekenen, zegde Mauritz, kalmeerend, terwijl hij zijn zakdoek als een bal ineen draaide om het bloed te stelpen. Het is niets anders dan eene lichte vleeschwonde.

— Maar dat is waarlijk de schuld niet van den moordenaar die den revolver op u afgeschoten heeft, zegde Craven somber. Ik houd het er voor dat de kogel op u gericht was, met geen ander doel dan u uit den weg te ruimen. Er moet zich daarginds tusschen de rotsen een sluipmoordenaar schuil houden, en ge doet het beste met hier te wachten, terwijl ik met de anderen er op uitga om hem te ontdekken.

Maar Mauritz was niet te bewegen om bij die jacht thuis te blijven, en nadat hij zijn paard op eene geschikte plaats vastgebonden had, volgde hij de anderen langs den weg tusschen de rotsen, waarachter zijnen aanvaller zich gemakkelijk genoeg had kunnen verbergen.

Een tijd lang bleven hunne nasporingen vruchteloos, maar plotseling klonk van een hoog rotspunt eene menschelijke stem, en opnieuw zagen zij een man, die uitdagend met een ouden gedeukten hoed wuifde. Hij was nog redelijk ver van hen verwijderd en sprong als een echte bergbewoner van rots tot rots, doch de afstand was nog te ver om zijne gelaatstrekken of gestalte te herkennen. Tot antwoord op die brutale uitdaging zond Craven hem een kogel achterna, die geene andere uitwerking had, dan dat de man in een hoonenden schaterlach uitbarstte en een oogenblik later uit het oog verdwenen was.

— Wat denkt ge, moeten wij hem nog verder vervolgen ? vroeg Craven aan Mauritz ; doch deze laatste schudde ontkennend het hoofd en zegde :

— Het is beter van niet, meen ik. Hij kent blijkbaar de geheele streek op zijn duimken en er bestaat heel weinig kans voor ons om hem te snappen. Bovendien hebben wij zoo aanstonds de open vlakte weer bereikt, en zullen wij, voor overhoedsche revolverschoten wel veilig zijn.

— Kunt gij niet vermoeden, wie het zijn kan ?

— Niet in het minste !

— Het heeft er allen schijn van, of hij een persoonlijke vijand van u is.

— Ja, dat zou men uit zijne handelwijze moeten besluiten, maar ik wist volstrekt niet dat ik een doodsvijand op de wereld had... Sapperloot, wat is dat ?

En hij zag naar den grond en wees op eene donkerroode versche plek bloed, die zich tegen een grauw rotsblok scherp afteekende. Craven bukte om beter te zien en zegde :

— Zie, dat is bloed dat pas gestort is en daar is eene heele streep bloedsporen. Laat ons die eens volgen.

Met de revolvers in de hand, om tegen een nieuwen onverhoedschen aanval gewapend te zijn, volgden zij de richting der bloeddruppels, die langzamerhand geringer werden en eindelijk leidden naar eenen steilen rotswand, aan welks voet eenig dicht struikgewas groeide.

Craven boog de heesters wat op zijde, stapte er doorheen en uitte toen een zachten triomfkreet :

— Hier is een hol ! juist als ik gedacht heb ! Nu hebben wij eindelijk eens een avontuur !

Mauritz legde de hand op den schouder van zijnen vriend om hem terug te houden en zegde :

— Wacht een oogenblik. Ga er niet zonder licht binnen, misschien staan we voor een berenhol en dan zou de ontmoeting wel eens volstrekt niet aangenaam kunnen zijn.

Ongeduldig wachtte de aangesprokene, totdat er eene fakkel aangestoken was. Zijne neerslachtigheid van enkele uren te voren scheen geheel geweken te zijn ; misschien ook en dat is nog waarschijnlijker, was het toe te schrijven aan de zekerheid, dat hij van de zijde van Mauritz niets te vreezen had bij zijne hofmakerij aan Gerardine Chandos.

(Wordt voortgezet).